

Không phải là lúc cứ ngồi mà đặt vấn đề nữa rồi
Mà dùng bàn tay tự làm cho tươi mới
Hàng chục năm qua ta ngồi ngó nhau
Nghĩ ngờ nhau, khích bác nhau
Cho cay cho sâu, cho thật đau
Không phải là lúc cứ ngồi mà cãi suông
Không tin nơi nhau thế ta định nhờ ai dắt đầu
Thế giới ngày nay không còn ma quái
Thần tượng tàn rồi , còn anh với tôi
chúng ta đi tới bằng cái tầm thường thôi

Điệp Khúc

*Làm việc đi không lo khen chê
Làm việc đi hãy say và mê
Cứ bắt tay gan lì chúng ta giải quyết
Mình chậm chân đi sau người ta
Còn ngồi đây nghĩ lo viễn vong
Thắc mắc ngại ngùng đến lúc nào mới làm
xong ...*

Không phải là lúc cứ ngồi chờ có được tốt đẹp
Mà phải khởi từ nhọc nhằn hay nát bét
Nhìn về xa xăm tin rằng tự chúng ta gây dựng
nên
Chính chúng ta đi trong đêm đen ra bình minh
Không phải là lúc ta chờ người cứu luôn
Không ai cho ta cái sức mạnh mà ta chẳng còn
Thế giới này sống không còn lý thuyết
Bằng lời phẩm bình miệng tranh đấu suông
Bước đi khi chính mình đã đầy tự tin.

Công bằng, nhân ái không phải là những điều
nói hoài
Mà từ trời cao vội vàng nó bay ngay tới
Để tìm cho ra con đường thương mến nhau,
ngang bằng nhau
Hãy bước ngay vô trong gian nan trong khổ đau
Dân chủ tự quyết không phải là phép tiên
Đêm ra rêu rao bốn năm ngày là ta có liền
Lo công lợi chung không phải cao hứng
Một ngày, vài ngày làm nên vẻ vang
Có chẳng khi chúng ta hết sợ thời gian.